

Не сумуй, моя зірко кохана

Михайло Старицький

Не сумуй, моя зірко кохана,
Нишком сліз не втирай рукавом:
Чи я ж винен, що лихо нас зрана
Опрягло своїм тяжким ярмом?

Не помисли, моя ти порадо,
Що до тебе я став не таким,
Що вже серце прочахне не радо
Й милуванням коханим твоїм;

Що й тебе, як колись, не милую...
Не до того, сердешна, мені:
Подивись на цю руку худую
Вона вся аж палає в вогні.

На щоках моїх блідих, запалих
Мов та пляма червона горить,
А в надірваних грудях помалу
Щось стиска та нудливо щемить..

І не здужаю знять уже руки,
Щоб тебе захистить від нужди;
Прийняли вони лиха і муки,
А таки не зломали біди:

Вона нас з своїх лап не пускає,
Не дає розігнути й спини...
Вже й тепер доробився до краю –
До соснових дощок, до труни!

То й всміхнутись не маю я зваги
На твій усміх коханий, ясний...
Не шукай в тому серці розваги,
Де завівся робак навісний!

Воно так, як і перше, кохає,
А відповіді ласці не дасть,

Бо запевне, натружене, знає,
Що недовго топтатиме ряст;

Що зостанешся ти сиротою
І дізнаєшся горя-біди;
Пройде марно тяжкою тропою
В лихолітті твій вік молодий.

Полиняють ці брови, ці очі,
Помарніє личенько твоє, –
І ніхто пожаліти не схоче,
Бо у всякого горе своє!

Тим-то й серце у мене аж в'яне,
Як рука мене лащить твоя...
Не подумай же, серце кохане,
Що до тебе байдужим став я!